

ISSN 1318-5772 XXVIII (2021) št. 2

BOŽJA BESEDA DANES

Revija Zavoda Biblično gibanje

**Bog se ne kesa
svojih milostnih darov
in svojega klica.**
(Rim 11,29)

*ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ
χαρίσματα καὶ ἡ
κλήσις τοῦ θεοῦ.*

JUDJE, NAŠI STAREJŠI BRATJE

POGOVOR Z ALEŠEM MAVROM Samo Skralovnik
Zgodovinskost vstajenja je zame kot vernika ključna

BOŽJA BESEDA RASTE Gregor Čušin
Sem mar jaz varuh svojega brata?

PAVLOVA OBČESTVA Maksimilijan Matjaž
Podarjajmo si dar občestva

NOVA RUBRIKA: BOŽJA BESEDA V PODOBI Lan Seušek
Odstranite kamen

UVODNIK Maksimilijan Matjaž BOG SE NE KESA SVOJEGA KLICA	3
BOŽJA BESEDA RASTE Gregor Čušin SEM MAR JAZ VARUH SVOJEGA BRATA?	4
PAPEŽ FRANČIŠEK POSLUŠA BOŽJO BESEDO Primož Erjavec PAPEŽ FRANČIŠEK V DIALOGU Z JUDOVS TVOM	6
MALI KLJUČ SVETEGA PISMA s. Snežna Večko JAGNJE POSTANE SLUŽABNIK	8
POGOVOR S PRIJATELJI BOŽJE BESEDE Samo Skralovnik ZGODOVINSKOST VSTAJENJA JE ZAME KOT VERNIKA KLJUČNA	9
RAZLAGA ODLOMKA STARE ZAVEZE Matjaž Celarc IZAIJA KOT MATRICA NOVE ZAVEZE	16
RAZLAGA ODLOMKA NOVE ZAVEZE Anja Kastelic MOŽEN DIALOG?	19
PAVLOVA OBČESTVA Maksimilijan Matjaž PODARJAJMO SI DAR OBČESTVA	22
BOŽJA BESEDA V PODOBI Lan Seušek ODSTRANITE KAMEN	26
IZZIV ZA OSEBNO DELO Teja Omerzel DA BO KRIŽ OB POTI KAKOR SREČANJE S PRIJATELJEM	28
BIBLIČNI TOPOSI br. Jan Dominik Bogataj ODKRITJA V SVETI DEŽELI: FRAGMENTI BIBLIČNEGA ZVITKA IZ 1. STOLETJA	30
CERKVENI OČETJE BEREJO SVETO PISMO br. Jan Dominik Bogataj ALI SO BILI CERKVENI OČETI ANTISEMITI?	32
OSEBE V SVETEM PISMU Izet Veladžić AHITÓFEL, STAROZAVEZNI JUDA IŠKARIJOT	34
NAPOVEDI Maksimilijan Matjaž, Samo Skralovnik	35
SMEJATI SE S SVETIM PISMOM Samo Skralovnik ¹ ČISTA LOPATA	36
POROČILO Jana Podjavoršek JUDOVS KO-KRŠČANSKI VIRI IN RAZSEŽNOSTI DIALOGA	38
PRIPOROČAMO V BRANJE Samo Skralovnik IZ BESEDE. BIBLIČNI SLOVARČEK	40
PRIPOROČAMO V BRANJE br. Jan Dominik Bogataj RAZLAGE EVANGELIJEV	41
MOLITEV Z BOŽJO BESEDO Delavnice molitve in življenja	42

BOŽJA BESEDA DANES je katoliška biblična revija, ki jo izdaja Zavod Biblično gibanje s podporo SŠK. Izhaja trikrat letno.

Revijo lahko naročite ali odjavite po pošti na naslov gibanja in uredništva.

NASLOV ZAVODA IN UREDNIŠTVA:

Zavod Biblično gibanje
Poljanska cesta 2, 1000 Ljubljana
info@biblicnogibanje.si
www.biblicnogibanje.si
www.facebook.com/biblicnogibanje.si

UREDNIŠKI ODBOR:

Vlasta Doležal Rus, Zlata Krašovec, Tatjana Rupnik
ODGOVORNI UREDNIK: dr. Samo Skralovnik
GLAVNI UREDNIK: dr. Maksimilijan Matjaž
LEKTORIRANJE: Barbara Skralovnik
FOTOGRAFIJE: Avtorji uporabljenih fotografij so navedeni pod fotografijami.
FOTOGRAFIJA NA NASLOVNICI: Ben Ostrower (Unsplash)
OBlikOVNA ZASNOVA: Branka Smodiš
PRELOM IN PRIPRAVA ZA TISK: Robert Rošker
TISK: Salve, d. o. o., Ljubljana

Priporočen je prostovoljni dar za pokritje stroškov izhajanja revije.
Transakcijski račun pri Delavski hranilnici: SI56 6100 0002 0986006

foto: Jure Viltušnik

UVODNIK Maksimilijan Matjaž

BOG SE NE KESA SVOJEGA KLICA

Priznam, da sem se v zadnjih mesecih, ko sem se moral soočiti s čisto novimi izzivi in s kar radikalno spremembo svoje poklicne orientacije, večkrat spomnil na Pavlove »preobrate«. Tudi on je velikokrat stal pred Novim in se je lahko opiral zgolj na Božjo zvestobo. Vso dobo odraščanja je posvetil študiju Postave, se učil na pamet ne samo njenih izrekov, ampak tudi razlag modrih, se boril za ohranitev vseh najmanjših znamenj, ki so pričala o izvoljenosti njegovega ljudstva, potem pa je v trenutku neki drug Klic vse postavil na glavo: Postava ne velja več in judje niso nič boljši in od Boga ne bolj ljubljene kot drugi narodi. Bila so potrebna dolga »tiha leta« sestopanja pred Bogom in pred brati, da je lahko sprejel oznanilo, da se z lastno močjo in pobožnostjo ne bo mogel rešiti greha samozadostnosti in da je Bog tisti, ki ga ne samo kliče v občestvo – v novo življenje, ampak mu ga je v svojem sinu Jezusu tudi že podaril. Že takrat ko ga je še preganjal, »ko smo (bili) še grešniki« (Rim 5,8).

V takšni perspektivi lahko tudi svoje nenadno slovo od akademskih izzivov in zahtev, za katere sem se večji del svojega življenja usposabljal, počasi lažje razumem in prepoznavam kot priložnost, da v besedi, ki sem se je sicer učil

izgovarjati v vseh mogočih jezikih, odkrijem še globlji pomen – verjetno tisti zadnji, ki postaja »kruh za življenje sveta« (Jn 6,51). Ta pomen raste bolj kot iz vedenja iz deljenja, bolj kot iz razlaganja iz poslušanja, bolj kot iz ponavljanja iz življenja, bolj kot iz sebe iz drugih, bolj kot iz rasti iz umiranja. Hvaležen sem Duhu, da me je odprl za Gospodovo besedo o pšeničnem zrnu (Jn 12,24) in mi jo predstavil kot povzetek evangelija in kot temeljno usmeritev novega poslanstva. Razkrije namreč način delovanja novega življenja. Samo življenje, ki gre iz sebe in preko sebe, je dejansko vredno, da se imenuje življenje; resnično zaživimo lahko le, če se osvobodimo strahu zase, če lahko sprejmemo drugega kot brata in sestro, če se prepoznamo v občestvu kot deli Kristusovega Telesa.

O pestrosti in bogastvu življenju tega Telesa pričuje tudi poletna številka naše revije. Posvečena je dialogu – tako s podobnim kot z različnim. Dialog je napor, a hkrati blagoslov. Velikokrat se zdi, da je neuspešen, da se dogaja med gluhih in slepimi. Vendar se zanj splača truditi – ker nas presega, ker je utemeljen v Njem, ki »se ne kesa svojih milostnih darov in svojega klica« (Rim 11,29). Ker se odvija po logiki pšeničnega zrna. •••

foto: Andrew Medichini (Pinterest)

PAPEŽ FRANČIŠEK V DIALOGU Z JUDOVSTVOM

Koncil je z
izjavo *Nostra
aetate* začrtal
pot: »da«
ponovnemu
odkritju
judovskih
korenin
krščanstva.

Papež Frančišek nadaljuje in utrjuje dialog z judi, ki ga je začrtala koncilsko izjava *Nostra aetate*. Ni nepomembno, da se je kmalu ob začetku mandata srečal z zanimivo obtožbo rimskega rabina v priložnostnem intervjuju, češ da je s svojim sporočilom o dobrem Bogu kristjanov nevaren, saj potem judovski Bog ostane strogi Bog. Papež Frančišek tako še bolj močno poudarja duhovno bratstvo izvoljenega ljudstva in Kristusove Cerkve in izven tega ne odpira veliko tem o judih. Pričujoča besedila dopolnjujejo dejanja svetega očeta, kot sta obisk rimske sinagoge in vsakoletna izmenjava voščil ob judovski pashi.

JUDOVSKÉ KORENINE

Ob svojem prvem obisku rimske sinagoge kot rimski škof želim izraziti vam in vsem judovskim skupnostim bratski pozdrav miru od rimske

cerkve in vseh katoličanov. Naši odnosi so mi zelo pri srcu. ... V medverskem dialogu je poglavitno, da se kot bratje in sestre srečujemo pred našim Stvarnikom in ga hvalimo, da se medsebojno spoštujemo in cenimo ter si prizadevamo sodelovati. V judovsko-krščanskem dialogu obstaja edinstvena in značilna vez, povezana z judovskimi koreninami krščanstva. Zato se morajo judje in kristjani še toliko bolj počutiti kot bratje, ki jih povezuje isti Bog in bogata skupna duhovna dediščina. ... Želim si, da bi duhovna bližina in vzajemno poznavanje ter spoštovanje med našima dvema verskima skupnostma vedno bolj rastli. (Obisk rimske sinagoge, 17. januar 2016)

SISTEMATIČEN DIALOG

Pred kratkim smo obhajali petdeset let od objave koncilске izjave *Nostra aetate*, ki je omogočila

ZGODOVINSKOST VSTAJENJA JE ZAME KOT VERNIKA KLJUČNA

V številki, posvečeni judovskim koreninam krščanstva, smo k besedi povabili dr. Aleša Mavra, fakultetnega predavatelja, vsestransko lucidnega pisca, ki ga lepo opiše pregovor iz talmudskega traktata *Izreki očetov*, in sicer da je kot »ometan zbiralnik (vode), ki ne prepusti niti kapljice« (mAv 2,11). Izrek opisuje Eliezerjev odlični spomin, ki ni »prepustil« niti besedice.

Spoštovani Aleš Maver, prosim, predstavi se bralcem revije *Božja beseda danes*.

Sem Štajerec, potomec Štajercev in Primorcev, rodil sem se leta 1978 v Mariboru. Otroštvo in mladost sem preživel v Framu, kjer sem gulil osnovnošolske klopi. Ker je bilo to takrat modno, sem se kljub že takratni ljubezni do jezikovnih in humanističnih predmetov vpisal na mariborsko II. gimnazijo, ki je bila zaznamovana precej naravoslovno. Tam me je potem najbolj zaznamoval pouk slovenščine in (fakultativne) latinščine. Po maturi sem slovenščino in latinščino ob teologiji tudi študiral. Med študijem sem bil dobro leto

redovni kandidat križniškega reda. Na to obdobje imam v celoti gledano zelo lepe spomine. Prve pedagoške izkušnje sem si nabiral na gimnazijah v Želimljah in nekoliko pozneje v Celju, kjer sem bil še zelo zelen. Doktoriral sem iz antične zgodovine. Že pred tem sem začel mučiti študentke in študente mariborske Filozofske fakultete z latinščino, nekaj let zatem še s staroveško zgodovino, kar počnem še danes. Moja strast je spremljanje domače in svetovne politike, kar je dediščina dejstva, da sem kot mulec doživel demokratične spremembe ob koncu osemdesetih in v začetku devetdesetih let. Zelo rad se vozim

IZAIJA KOT MATRICA NOVE ZAVEZE

(Iz 59,20 in Iz 27,9 v Rim 11,26-27)

Sveto pismo opisuje živost odnosa med Bogom in Božjim ljudstvom. Različne svetopisemske knjige stoje v medsebojnem dialogu glede razumevanja tega odnosa z Bogom in istovetnosti Božjega ljudstva. Obenem pa lahko rečemo, da imajo nekateri deli in knjige znotraj svetopisemskega kanona prav posebno povezovalno vlogo. To lahko trdimo za preroški del judovskega kanona, ki predstavlja vez med Postavo in modrostnimi spisi, ko kritično vrednotijo življenje ljudstva. Knjiga preroka Izaija ima tudi zaradi časovnega razpona svojega nastanka v tem oziru prav posebno mesto ne le za judovski, temveč tudi za krščanski svet, kar je dodatno potrjeno z nazivom »peti evangelij«.

Iz knjige preroka Izaija so kristjani črpali vsebino za razumevanje osebe Jezusa in istovetnosti svoje skupnosti. To dokazuje že pogled v Lukov dvojni opus, ki razodene, da ga Luka ne le često uporablja, temveč da z Izaijevimi citati zaznamuje ključne, vsebinsko pomembne dele svoje pripovedi, in sicer glede univerzalnega poslanstva Jezusa in njegove skupnosti (Iz 49,6; Lk 2,32; Apd 13,46-47) ter glede odnosa do judovskega sveta, ki stoji pod preroško kritiko (Iz 6,9-10; Lk 8,10; Apd 28,25-26). Podobno išče tu vsebinsko podporo svoji misli tudi Pavel, ko recimo v Pismu Rimljanom kar štiriinštiridesetkrat navaja Izaija, ne nazadnje v svojem ekskurzu, kjer obnavlja odnos do judovskega sveta (Rim 9–11).

V tem prispevku želimo najprej ovrednotiti temeljne vsebinske postavke Izaija, s katerimi je zaznamovana preroška literatura poznega judovstva. Pri tem želimo posebej ovrednotiti Božji eshatološki poseg v Iz 59,20, ki odmeva tudi na drugih mestih, kot npr. Iz 2,3 in 27,9. V drugem delu pa se bomo osredotočili na Pavlovo pismo Rimljanom, kjer v Rim 11,26 združuje te Izaijeve vrstice z namenom, da bi pokazal Božje delovanje tako za Izrael kot tudi za pogane. Ravno tovrstna uporaba starozavezne tradicije je ključna za razumevanje kontinuitete in diskontinuitete, s katerima Bog oblikuje svoje ljudstvo, ki je odrešeno po moči evangelija (Rim 1,16).

IZAIJEVA KNJIGA

Izaijeva knjiga je nastajala v treh različnih časovnih obdobjih, kar zaznamuje njeno osnovno trojno razdelitev: I. 1–39 (8. stoletje pr. Kr.); II. 40–55 (6. stoletje pr. Kr.) in III. 56–66 (5. stoletje pr. Kr.). Vsebina kompleksnemu nastanku navkljub ohranja sporočilno celoto: Božjo željo po obnovitvi Božjega ljudstva z novo, univerzalno odprtostjo. Kakor ta dinamika prežema vso knjigo, pa osrednji in zaključni del knjige vzorčno predstavita vse temeljne vsebinske poudarke. Medtem ko v osrednjem delu prerok spodbuja ljudstvo k vrnitvi iz babilonskega suženjstva v Jeruzalem po vzoru temeljne izkušnje Božjega posredovanja za rešenje

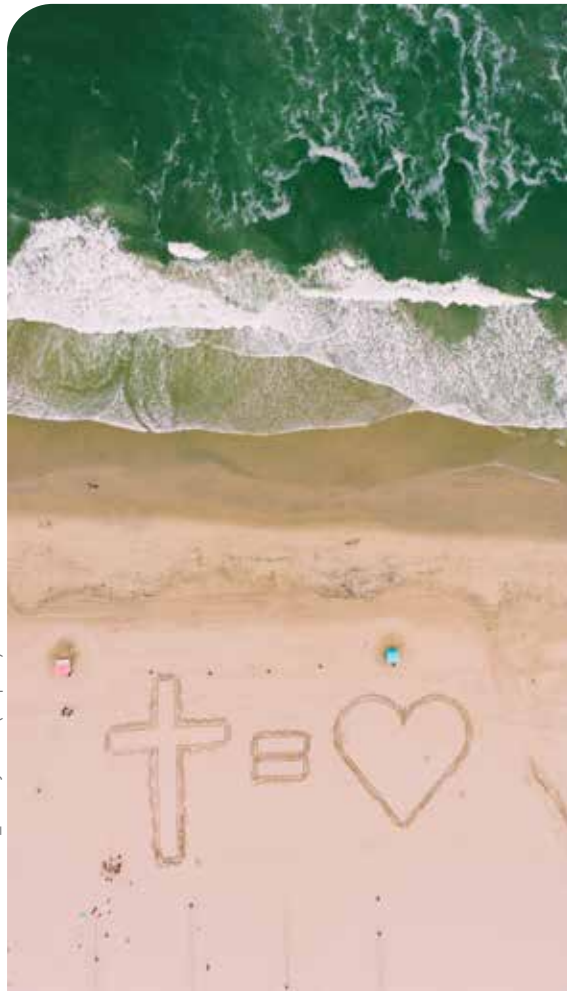

foto: Neal E. Johnson (Unsplash)

Bog odrešuje človeka po človeku.

Iz knjige preroka Izaija so kristjani črpali vsebino za razumevanje osebe Jezusa.

MOŽEN DIALOG?

Jezus je spet šel v shodnico in tam je bil človek, ki je imel suho roko. Prežali so nanj, ali ga bo ozdravil v soboto, da bi ga tožili. Tedaj je rekel možu s suho roko: »Vstani in stopi v sredo!« Njim pa je rekel: »Ali se sme v soboto delati dobro ali zlo, življenje rešiti ali uničiti?« Ti pa so molčali. Jezno jih je premeril z očmi in žalosten nad zakrknjenostjo njihovih src rekel človeku: »Iztegni roko!« Iztegnil jo je in roka je bila ozdravljena. In farizeji so takoj odšli in se s herodovci posvetovali zoper njega, kako bi ga umorili. (Mr 3,1-6)

Veliko evangelijskih odlomkov nam prikazuje dvojbo med Jezusom in judi, starešinami in pismouki. Med Izvirom življenja, ki nenehno kliče in ustvarja občestvo odnosov, ter med sužnji postave, ki je človeka lahko le samo spomnila na to, da je izgubil Odnos, in posledično odnose. Potreben je bil torej Odrešenik, da nas je ponovno usposobil za dialog. In vendar, ni najtežje sprejeti osvoboditve, najtežje je ostati svoboden. Ni najtežje sprejeti odrešenja, najtežje je živeti skladno z novim življenjem. Zakaj, ko pa je to nekaj tako lepega?

Morda zato, ker je za vstop v logiko novega življenja, prejetega pri krstu, potrebna smrt naših ogroženosti in obramb. To pa nikomur od nas ne gre najbolje od rok.

Tako dialog, ki je znamenje odrešenega človeka, še danes ostaja ena od zahtevnejših umetnosti življenja, obenem pa tudi en najmočnejših krivkov današnjega časa, ko vse človeštvo trpi v smrti individualizma, teme, osamljenosti in ogroženosti. Za trmo in užaljenost je dovolj eden, za dialog in spravo sta potrebna vsaj dva. Potrebna sta človeka, ki sta po milosti postala dovolj svobodna sebe, da si upata stopiti drug pred drugega, si pogledati v oči in vzdržati. Se ne umakniti, ne molčati ali celo napadati, temveč spoštljivo izgovoriti besedo življenja, besedo luči, besedo sprave.

foto_blagofund.org

Jezus ozdravi človeka s suho roko.
Freska v samostanu Visoki Dečani na Kosovu.

Vse je od Boga, ki nas je po Kristusu spravil s seboj, nam pa naložil službo sprave, namreč to, da je bil Bog tisti, ki je v Kristusu spravil svet s seboj, s tem da ljudem ni zaračunal njihovih prestopkov, nam pa je zaupal besedo sprave. (2 Kor 5,17-19)

Dialog je naše osnovno poslanstvo, naš temeljni poklic, ki smo ga prejeli potem, ko je Kristus sam v svoji osebi na lesu križa ubil sovraštvo in vzpostavil mir (Ef 2,16). Nihče se ne more več sklicevati na to, da ima prav in v imenu lastnega »prav« napadati brata. Kajti samo eden vidi pravično – Kristus, ki zase pravi: »... jaz ne sodim nikogar. Če pa sodim jaz, je moja sodba resnična, ker nisem sam, temveč sva jaz in Oče, ki me je poslal.« (Jn 8,15-16) Samo Ljubezen vidi čisto, in ko tudi mi pogledamo skozi to ljubezen, se rodita dialog in usmiljenje. Zato bo naš kamen preverbe krščanstva prav naša sposobnost ali nesposobnost za dialog. Kje se torej tako rado zatakne?

ŽIVLJENJE, KI BUTNE OB TRDOTO SRCA

Marko nam že v samem začetku nakaže, kako bo »nov nauk z oblastjo« (Mr 1,27) našel prostor v hiši, kjer je življenje, kjer so odnosi in kjer je bližina, in ne več v shodnici, kjer so zakraljevala sterilna pravila. Zdi se, da se Jezusu z nenehnimi kršitvami postave skoraj mudi, da bi ljudstvu in judovskim prvakom razodel lepoto novega življenja, ki je samo v odnosu med Očetom in Sinom in ne v črki, ki ubija (2 Kor 3,6). Jezus ima rad sobote, zato da pokaže, kako ni človek ustvarjen za soboto, ni človek za pravila, ampak je sobota ustvarjena zaradi človeka. On, izvir življenja, je tako gospodar tudi sobote (Mr 2,27-28).

Toda trdota judovskih prvakov je neizprosna. Po nekaj ozdravljenjih gre Jezus spet v shodnico (Mr 3,1). V soboto seveda. In tam najde človeka, ki je imel posušeno roko in simbolizira

Ni najtežje sprejeti osvoboditve, najtežje je ostati svoboden. Ni najtežje sprejeti odrešenja, najtežje je živeti skladno z novim življenjem.

»Vse je od Boga, ki nas je po Kristusu spravil s seboj, nam pa naložil službo sprave ...« (2 Kor 5,18)

foto: Jermija Golob

PODARJAJMO SI DAR OBČESTVA

Nedvomno živimo v posebnem času sprememb in pretresov, kjer se hitro prebudijo ekstremna in izključujoča razmišljanja, hkrati pa je to priložnost za prevetritev starih oblik in navad ter iskanje novih poti. Temu nemiru smo priča tako v družbi kot v Cerkvi. Kristjani se moramo čutiti izzvane, saj nas evangelij zavezuje k aktivnemu iskanju novega – »Iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo« (Mt 7,7) – ter h kritičnemu presojanju različnih pojavov – »Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.« (Rim 12,2) V tem kontekstu ima pomembno nalogo tudi teologija, ki s svojim razmislekom o Bogu in o človeku odkriva izvore in pomene ter tako prispeva svoj delež pri reševanju konfliktov in vzpostavljanju dialoga.

Leta 2016 je mešana luteransko-rimskokatoliška komisija za edinost pripravila dokument z naslovom *Od konflikta do skupnosti*. V njem ugotavlja, da bi morali kristjani »vedno izhajati iz perspektive edinosti in ne iz perspektive ločitve, da bi krepili to, kar imajo skupnega, tudi če je veliko lažje videti in doživljati razlike« (239). To je bila tudi perspektiva prve Cerkve, ki se je pri prenosu Kristusovega evangelija v svet morala že na začetka soočiti z dvema resnima izzivoma: na eni strani z močno judovsko tradicijo, iz katere je v resnici rastla, a je obstajala toliko večja nevarnost, da ob njej spregleda in zanemari svojo novo identiteto, ki ji jo daje evangelij, ter se razdeli glede na etnične ali idejne delitve, na drugi strani pa z bogato grško-rimsko kulturo, v katero je vstopala in katere jezik in način življenja je začela spontano uporabljati.

ODSTRANITE KAMEN

Pred vami je nova rubrika, v kateri bomo predstavljali in meditirali Božjo besedo skozi umetniške upodobitve. Prvi se nam s peresom in čopičem oz. dletom predstavlja akademski kipar Lan Seušek.

JEZUS OZDRAVI OBSEDENCA V GERAŠKI DEŽELI (Mr 5)

Takoj ko je stopil iz čolna, mu je prišel od grobov sèm nasproti človek z nečistim duhom. Prebival je v grobovih in nihče ga ni mogel več zvezati niti z verigo. Večkrat je bil namreč v okovih in zvezan z verigami, pa je verige potrgal in okove strl, tako da ga ni mogel nihče ukrotiti. (5,1-4)

Samo Ti, Jezus, veš, kolikokrat si že naročil odvaliti skalo z mojega groba.

Po tem ko je Jezus pomiril vihar in je z učenci prišel v Geraško deželo onkraj Galilejskega jezera, katere prebivalci niso bili judje, mu popolnoma nepričakovano pride nasproti obsedenec, ki se s kamenjem tolče po prsih in živi v grobovih. Neukrotljivost, ki je niti verige niso mogle ukrotiti, privede obsedenc pred Jezusove noge in ga prisili, da Jezusa prizna za Božjega Sina. Nečisti Duhovi, ki so mučili tega človeka, da je bival v bivališčih mrtvih, ga privedejo pred Jezusa, ki je zase dejal, da je Življenje. Človek, čigar imena v evangeliju ne izvemo, pride iz smrtne sence pod luč življenja. Kamni, ki so razbijali po njegovih prsih, počasi popadajo iz njegovih rok. Smrt je pokleknila pred Življenjem.

Skale in kamne srca prevečkrat vidim kot prekinitev odnosa s Teboj, Ti pa mi praviš, da so ti kamni in skale novi temelji najinega odnosa.

Pasla pa se je tam na pobočju hriba velika čreda svinj. Duhovi so Jezusa prosili: »Pošlji nas k svinjam, da gremo vanje!« Dovolil jim je. In nečisti duhovi so šli ven in obsedli svinje. Čreda, okrog dva tisoč svinj, je planila po pobočju v jezero in utonila v njem. Njihovi pastirji so zbežali in to sporočili po mestu in podeželju. Ljudje so prišli gledat, kaj se je zgodilo. Ko so prišli k Jezusu in videli tega, ki je bil prej obseden z legijo, kako sedi oblečen in je pri zdravi pameti, so se ustrašili. Tisti, ki so to videli, so jim pripovedovali, kako se je zgodilo z obsedencem, in o svinjah. Tedaj so Jezusa začeli prositi, naj odide iz njihovih krajev. (5,11-17)

Vsaka svoboda ima svojo ceno in Jezus hoče pokazati, kako zelo pomembna je človeška svoboda, zato pošlje legijo nečistih duhov v čredo dva tisočih svinj. Drugi, ki so slišali za dogodek, take cene niso bili pripravljene plačati. Svoboda se jim je zdela predraga, morda zato, ker niso izkusili tega, kar je izkusil obsedeni, morda zato, ker še niso dojeli moči zmage življenja nad smrtjo. Zato so Jezusa prosili, da odide iz dežele. Ko je odhajal, ga je tisti, ki je bil obseden, prisil, da bi lahko šel z njim. Jezus mu tega ni dovolil in mu je predlagal, da pripoveduje, kako velike reči mu je storil Gospod in kako se ga je usmilil. Tisti, ki je bil obseden, je to pripovedoval po Deseteromestju in vsi so se čudili.

Jezus, kako težko je odvreči kamne, ki težijo našo dušo! Kako težko je stopiti iz smrti v življenje! A Ti nam to velikodušno ponujaš. Jezus, najraje bi živel ob tvoji svetlobi. Ti pa želiš, da sami sijemo tvojo luč. Nočeš, da živimo na račun tvojega blagoslova, ampak hočeš, da živimo iz njega. Da živimo med tistimi, ki so te prosili, da odideš, ker se jim je zdela svoboda pretežka.

LAZAR OŽIVI (Jn 11)

Jezus je rekel: »Odstranite kamen!« Marta, sestra umrlega, mu je dejala: »Gospod, že ima zadah, saj je četrti dan mrtev. (11, 39)

Samo Ti, Jezus, veš, kolikokrat si že naročil odvaliti skalo z mojega groba in koliko dobrih ljudi se je sprva upiralo, da imam zadah. Zadah po duhovni smrti. Kolikokrat sem sam dvomil o smiselnosti umikanja kamnov, ki so jih ljudje zavalili predse ali pred druge, da jih Ti ne bi dosegel. Gospod, Ti veš, kolikokrat sem tvoj poziv sam pri sebi imenoval Sizifovo delo, verjetno zato, ker sem nasedel kači, ki mi je govorila, naj postanejo ti kamni kruh, in tako sem se bolj kot s tvojo besedo ukvarjal s svojim grehom. Ti pa si govoril: »Na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne

foto_Akshay Paati (Unsplash)

DA BO KRIŽ OB POTI KAKOR SREČANJE S PRIJATELJEM

Srce potrebuje drugo srce. Srce v monologu ostane lačno. Potrebuje drugega. Potrebuje dialog. Potrebuje besede Ljubezni. Tolažbe. Srce se rodi, preživi in ugasne v darovanju. Samo tako ustvarja, seje in naposled žanje.

Kako je bila premagana samota, beremo prav na prvih straneh Svetega pisma (1 Mz 1,2). Tam se vse začne. Čeprav nikoli ne bomo izvedeli, kako se je v resnici začelo.

»Ampak imamo besedo in z njo se vse začena. Ko je povsod tema, nekdo spregovori, nastane svetloba.« Misel, ki sem jo zasledila v ilustriranem Svetem pismu.

»Vau!« mi ob tem odmeva v srcu.

»Vau,« kriči in skorajda prepeva moja leto in pol stara prijateljica, ki prvokrat vidi kakšno stvar.

Velik park, velika igrala, mogočna drevesa. Tako malo bitje že zmora spregovoriti o navdušenju in čudenju, ki se porodi v srcu. Želi sporočiti nam,

bližnjim, kako se počuti, kaj doživlja. Že beseda tako malega bitja zmora pobožati, dati energijo in zagon, da grem naprej, da se darujem in sem aktivna soustvarjalka lepote tega sveta ... in da ne nazadnje sploh opazim, kako lep je naš svet.

Beseda ustvarja. Ustvarja, ko je nič.

Beseda seveda lahko tudi razdira, reže, uniči, prične vojne, zaneti prepire, razdeli.

To izkušnjo imamo vsi. Pa nimam v mislih samo naših sester in bratov z območij, kjer že skorajda pregovorno ni dialoga in imajo poročanja o njih mesto v dnevnikih poročilih.

Sama se o slednjem, dialogu namreč, tolikokrat vprašam ob opazovanju našega lastnega praga. Praga naših domov in naših cerkva, naših župnišč, naših škofij. Ima tam Beseda prostor? So tam doma besede, ki ustvarjajo dialog?

»Ko je povsod tema, nekdo spregovori, nastane svetloba.«

Srce potrebuje drugo srce. Srce v monologu ostane lačno.